

Nieuwsbrief Jorien > Oekraïne

Februari 2016 – Jaargang 4 nr. 1

Hallo allemaal,

Het is weer de hoogste tijd om mijn belevenissen met jullie te delen.

Ondertussen is het al weer even 2016, een heel nieuw jaar waarin weer van alles staat te gebeuren.

Ik neem jullie eerst even mee terug naar december 2015. Het werk gaat super en het is zo fijn dat je elke keer weer de vooruitgang mag zien bij de kinderen en in het contact met het personeel.

In december mocht er ook weer een kindje waar ik voor heb mogen zorgen naar huis. Na bijna 3 jaar hier gewerkt te hebben, zou je denken dat ik toch wel aardig begin te begrijpen hoe de mensen hier werken. Maar elke keer blijft het me weer verbazen hoe de dingen hier gaan. Zo ook deze keer. Ik dacht dat de macht van de dokters zo groot was, dat de ouders van de kindjes totaal niks te zeggen hebben. Dat een arts onder dwang de ouders papieren laat tekenen om de kinderen naar het kindertehuis te sturen voor een bepaalde tijd. Vaak moeten ouders dan ook nog de kosten betalen van de rit daar na toe.

Maar vol verbazing zag ik dat het deze keer anders ging. De moeder en oma van het mannetje hielden zo lang vol dat ze niet zouden betalen voor de rit naar het kindertehuis, dat ze uiteindelijk het mannetje mee naar huis konden nemen. Ik denk dat bij veel moeders, en dan vooral zigeuner moeders, de kracht ontbreekt om te vechten voor hun kind. Ze accepteren de dingen die al jaren zo gaan.

Natuurlijk is voor beide situaties wat te zeggen omdat ik ook weet dat veel thuissituaties van kinderen die bij ons op de afdeling liggen slecht zijn. Naast gebrek aan geld voor de juiste zorg en eten is er ook slechte hygiëne en huizen zijn vaak in slechte staat. Maar wat is dan belangrijker? Ik geloof dat moederliefde/familie een van de belangrijkste punten zijn in het leven van een kind.

Naast dit mannetje zijn er nog een aantal kinderen weg gegaan en weer bij gekomen, dus de veranderingen en doorstroming in de kinderen is tegenwoordig veel groter dan daarvoor. Zo zorgde ik in 2014 voor ongeveer 9 kinderen, in 2015 waren dat er al 20. En dat zijn dan alleen nog maar de kinderen waar ik voor mocht zorgen.

Op dit moment mag ik voor 4 kinderen zorgen.

Sarah, 5,5 maand oud, is een echt prinsesje. Ze maakt grote sprongen vooruit en ontwikkelt zich dan ook erg snel. Ze is vaak erg blij, maar als ze dit niet is, laat ze dat ook echt wel merken door als een echt meisje te gillen. In de box spelen vind ze erg leuk maar de dag is niet compleet als we niet even heerlijk geknuffeld hebben.

Terwijl we met deze nieuwsbrief bezig zijn, hebben we haar net naar het kindertehuis gebracht.

Mozes, bijna 7 maanden oud. Hij is nog maar pas bij ons op de afdeling maar zeker niet nieuw voor ons. De eerste 6 maanden van zijn leventje hebben we hem opgezocht op de infectieafdeling van het ziekenhuis waar hij lag. We gaven hem kleren, luiers, speelgoed, medicijnen en noem maar op. Mozes' moeder schijnt HIV te hebben en ze zijn dus bang dat hij het ook heeft. Hier is nog geen duidelijkheid over maar dat was wel de reden waarom hij eerst niet bij ons op de afdeling mocht liggen. Nu ligt hij op een eigen kamer, gescheiden van de andere kinderen. Maar het voordeel is dat we dus wel meer met hem kunnen knuffelen en meer voor hem kunnen betekenen.

Bidden & Danken

Danken:

Voor de super tijd met Gerdien (collega).
Voor de ontwikkelingen bij de kinderen.
Voor Gods leiding het afgelopen jaar.

Bidden:

Voor Patrick en Gods plan met hem.
Voor nieuwe collega's.
Voor Gods leiding in het nieuwe jaar.

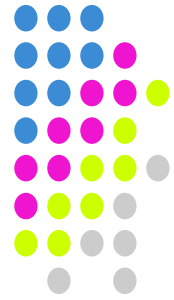

Nieuwsbrief

Jorien>Oekraïne

Februari 2016 – Jaargang 4 nr. 1

Alex, 3 maanden oud, is echt gegroeid. In mijn vorige nieuwsbrief was hij nog klein en lag eigenlijk alleen nog maar op schoot en in bed te slapen. Nu begint hij zijn handjes en het speelgoed te ontdekken en heb ik ook al zijn eerste lachje mogen vastleggen. Hij huilt wel veel en dat is soms wel eens lastig. Maar op schoot is vaak ook het beste plekje vindt hij. Het is een genot om naar zijn gezichtje te kijken met zijn mooie flapootjes en te genieten van de voorzichtige geluidjes die uit zijn mondje komen.

En dan hebben we nog **Patrick**, 5 maanden oud. Patrick ligt nu een aantal weken bij ons op de afdeling en zijn situatie is helaas niet zoals het zou moeten zijn. Patrick heeft een waterhoofd. Het is lastig om te beschrijven wat dit met je doet, het maakt me vooral verdrietig en machteloos. Machteloos omdat er niks aan gedaan wordt, of wat ze hier zeggen, aan gedaan kan worden. Maar ook omdat ik weinig voor hem kan doen. Ik kan hem even over zijn gezichtje, buikje of armpjes aaien maar hem echt even knuffelen als hij huilt of gewoon even vasthouden mag en kan niet. Hij ligt daar maar en ik kan alleen maar toekijken hoe zijn hoofd groeit en wachten tot hij zal overlijden. Want dat is wat er wordt gezegd. Helaas lukt het de artsen niet om het vocht wat zich in zijn hoofd verzamelt af te voeren, wat natuurlijk een groot probleem is.

Naast mijn werk mocht ik de afgelopen tijd bezoek ontvangen. Ik heb genoten van een heerlijke tijd samen met mijn moeder en zusje.

Dan kijk ik nog even vooruit met jullie. Begin april zal mijn collega, met wie ik een superfijn jaar samen heb gewerkt, weer naar Nederland vertrekken. Voor de eerstvolgende 2 maanden hebben we al iemand die in haar plaats komt werken. Voor de tijd daarna zijn we nog hard op zoek naar mensen die zich net als ik ook willen inzetten voor dit werk in het ziekenhuis. Ik wil jullie dan ook vragen om samen met ons hiervoor te bidden. Het is zo belangrijk dat we ons samen kunnen inzetten voor deze kinderen die de zorg zo hard nodig hebben.

Groetjes van Jorien

jorienderuiter@hotmail.com

www.jorien-oekraïne.nl

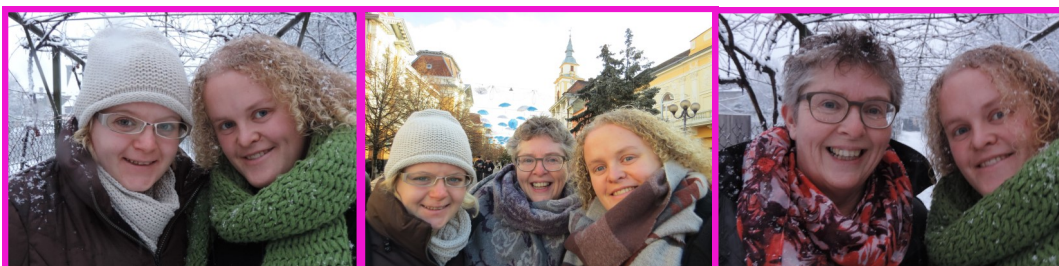
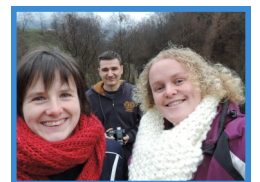
IBAN – NL64 RABO 0148 8373 52

t.n.v. CG De Wingerd

o.v.v. **Children's Care Oekraïne**

Jorien vindt het leuk om post uit Nederland te krijgen.

Ukraine 90202
Zakarpatskaja oblast
Beregovo/Beregszasz
Arany Janos 124

Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).